

תפ (באר שבע) 10670-10-24 - מדינת ישראל - המשרד להגנת הסביבה נ' א.א.א חוצבי עוז הדרום בע"מ

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 10670-10-24 מדינת ישראל נ' א.א.א חוצבי עוז הדרום בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופטת מירב עמר כהן

מדינת ישראל - המשרד להגנת הסביבה
באמצעות עו"ד משה שמיר

מאשימה

נגד

נאשמים

1. א.א.א חוצבי עוז הדרום בע"מ
2. אחמד אבו עאמר באמצעות עו"ד דבאח
3. סולימאן אבו עאמר באמצעות עו"ד תאמר
אסדי
4. גל אביב עבודות עפר ופינוי פסולת בע"מ
5. אבי ארביב
6. סלימאן אל סייד
7. אריה מיכאלי באמצעות עו"ד עמוס פון
וייזל.

החלטה

בפניי בקשה למחיקת כתב אישום ביחס לנאשמים 4-7 בכתב האישום.

בתמצית, טענת הנאשמים 4-7 (להלן: "הנאשמים") היא כי מתקיים כלפיהם הליך מקביל במסגרת ת.פ. 42300-10-23 (בבית המשפט ברמלה) בגין אותה תשתית עובדתית ובגין אותן עבירות (להלן: "ההליך הנוסף").

לאחר ששמעתי בקשב רב את טיעוני הצדדים בפניי, קראתי את טיעוניהם שהוגשו בכתב, וכן עיינתי במסמכים הרלבנטיים שהוצגו לעיוני (נ/1 מזכר מיום 11/4/21; כתב האישום המתוקן שהוגש כלפי הנאשמים בהליך הנוסף המתנהל בבית המשפט ברמלה - נ/2) הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. להלן, נפרט.

כתב האישום:

1. בתאריך 1/10/24 הוגש כתב אישום ביחס ל- 7 נאשמים. בפתח כתב האישום נטען כי מדובר בהפעלה מאורגנת ושיטתית של איסוף והובלת פסולת לאתרים לא חוקיים והשלכתה בשטחים פתוחים ברשות הרבים, בנסיבות מחמירות ובהיקפים גדולים תוך גרימת מפגעים סביבתיים חמורים ויצירת יתרון מסחרי - תחרותי לא הוגן בהשוואה לעסקים שפועלים כדין, במטרה להשאת רווח כלכלי וטובת הנאה לנאשמת 4 במיליוני שקלים.

נטען כי בתקופה הרלבנטית לכתב האישום שמשו נאשמים 5-7 מנהלים פעילים בחברה - נאשמת מספר 4.

2. כתב האישום מונה שלושה אישומים. האישום הראשון והשני אינם מיוחסים לנאשמים 4-7 אלא לנאשמים 1-3 בלבד ולפיכך, לא מצאתי לעמוד על אישומים אלה במסגרת הבקשה הנוכחית.

אישום 3 מציין בחלק העובדתי שלו כהאי לישנא:

"ממועד שאינו ידוע במדויק למאשימה אך החל מחודש אוקטובר 2018 לכל הפחות ועד לחודש מרס 2021 או בסמוך לכך (להלן: "**התקופה הרלבנטית לאישום השלישי**") הפעילו הנאשמים 4-7 תחנת מעבר לפינוי פסולת בתוך שטח קרקע פתוח המצוי ברשות הרבים וממוקם בחלקו האחורי של בית עסק לחומרי בניין הידוע בשמות "אליאב קרמיקה" ו- "א.ב. אליאב חומרי בניין" המצוי בסמוך לכביש 411 מדרום לצומת בתיה והידוע גם כגוש 3901 חלקות 22 ו- 23 ("**תחנת המעבר**").

החל מחודש אפריל 2019, במהלך התקופה הרלבנטית לאישום השלישי, נאשמים 4-7 פינו את הפסולת מתחנת המעבר, באמצעות נאשמים 1-3, לאתרי פסולת לא חוקיים, לכל הפחות 189 פעמים.

במעשיהם ובמחדליהם, נאשמים 4-7 פינו פסולת שלא כדין לאתרים שאינם מורשים, בנסיבות מחמירות, הנלמדות ממשיך הפעילות והיקפה.

בהוראות החיקוק יוחסה לנאשמים 4-7 עבירה של **פינוי פסולת לאתר שלא נקבע לכך בנסיבות מחמירות** - עבירה לפי סעיף 7(ד) יחד עם סעיף 13(ב)(4)א ו- 13(ג)(2) **לחוק שמירת הניקיון**, בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין (ריבוי עבירות).

טיעוני הצדדים:

3. בתאריך 3/7/25 העלה ב"כ הנאשמים טענה למחיקת כתב האישום וציין כי מדובר באותם נאשמים, אותם מועדים ואותן עבירות המיוחסות בהליך זה ובהליך הנוסף, ת.פ.

42300-10-23 המתנהל בבית המשפט ברמלה (להלן: "**ההליך הנוסף**"). ב"כ הנאשמים, הפנה לסעיף 5 בכתב האישום המתוקן בהליך הנוסף. לדידו, מדובר באותה תשתית ראייתית ואותם עדים. עוד הפנה למזכר מתאריך 11/4/2021 המצוי בחומר החקירה ושבזו מצויה התייחסות שלא לחקור את הנאשמים בשל חשש לכפילות.

ב"כ המאשימה טען כי אכן מדובר באותה חברה ובאותם נאשמים, והנאשמים אף נחקרו באותה מסגרת חקירתית בשני התיקים. עם זאת מדובר במעשים שונים.

לשאלת בית המשפט מדוע בוצעה ההפרדה אם מדובר באותה חקירה ובאותה מסכת ראייתית השיב ב"כ המאשימה כי בהליך המתנהל בבית המשפט ברמלה מדובר על מעשים שונים אל מול נאשמים נוספים ובשל היעילות הדיונית פוצל כתב האישום לשניים על מנת שלא לגרור נאשמים בתיק לא להם. בהמשך ביקש להשלים טיעוניו בכתב.

4. ב"כ המאשימה טען במענה שהגיש בתאריך 4/9/25 כי בכתב האישום הנוכחי יוחסו לנאשמים לא פחות מ- 189 מקרים שבהם התרחש פינוי פסולת באמצעות נאשמים 1-3 מתוך תחנת מעבר פיראטית שהם הפעילו באזור מזכרת בתיה אל אתרי פסולת בלתי חוקיים. בהתאמה יוחסו בהוראות החיקוק, ריבוי עבירות, של פינוי פסולת לאתר שלא נקבע לכך בנסיבות מחמירות.

בהליך הנוסף המתנהל בבית המשפט ברמלה, יוחסו עבירות הנוגעות להפעלת תחנת המעבר הפיראטית במזכרת בתיה, ללא רישיון, ללא תשתיות נדרשות למניעת חלחול זיהומים ובהובלת פסולת מלקוחותיהם אל תחנת המעבר הפיראטית. בהינתן האמור, יוחסו עבירות של הפעלת עסק טעון רישוי ללא רישיון עסק, השלכת פסולת בניין ברשות הרבים, פינוי פסולת לאתר שלא נקבע, בעבירות על תקנות למניעת מפגעים ובהפעלת תחנת מעבר ללא תשתיות בניגוד לתקנות רישוי עסקים.

לדידו, בעוד שבהליך הנוסף מיוחסת לנאשמים הכנסת פסולת לתחנת המעבר ומיונה בתחנה. פינוי של מכולות עמוסות פסולת מלקוחות שונים אל תוך תחנת המעבר שהם הפעילו באופן פיראטי וללא התשתיות הנדרשות בתוך המגרש במזכרת בתיה, הרי שבכתב האישום הנוכחי מיוחסת לנאשמים הוצאה של הפסולת הנ"ל, מתוך תחנת המעבר הפיראטית והשלכתה בשטחים פתוחים.

ב"כ הנאשמים במענה בכתב שהגיש בתאריך 29/9/25 חזר על טיעונו ולפיו התשתית העובדתית המיוחסת לנאשמים זהה בשני ההליכים. כמו כן ציין כי בשני ההליכים מופיעים אותם עדי תביעה ומדובר באותו חומר חקירתי. ב"כ הנאשמים טען כי המאשימה מנסה להבחין בין המעשים המיוחסים לנאשמים בטענה שהשינוע בכתב האישום הנוכחי מתייחס **לפינוי** הפסולת מתחנת המעבר ואילו השינוע המיוחס בכתב האישום ברמלה מתייחס **להובלת** הפסולת לתחנת המעבר. לדידו אבחנה זו היא מלאכותית (בלשונו: מעושה) ואינה נכונה נוכח העובדה כי מדובר באותה תחנת מעבר ו/או אותה פסולת ובמערכת נסיבתית זהה. עוד טען בהקשר זה כי הגדרת

תחנת מעבר מחייבת, לשמש מעין תחנת ביניים קרי, שמבוצעים בה תהליכי מיון ו/או העברה של פסולת הכוללים הובלת פסולת אל תחנת המעבר וגם את פינויה החוצה מתחנת המעבר. שהרי, אם לא כן, מדובר באתר לסילוק פסולת ולא בתחנת מעבר. בתוך כך, הפנה לחלק מעדותו של אחד מעדי התביעה שהעיד במסגרת ההליך בבית המשפט ברמלה, מר גרין, שבו נשאל: "מי שמפעיל תחנת מעבר זה תמיד כניסה ויציאה? והלה השיב: "חייב להיות". (מפנה לטענה 15 בטיעוני ב"כ הנאשמים בכתב). משכך, לדידו, בכתב האישום הנוסף המתנהל ברמלה קיימת התייחסות לפניו והוצאת הפסולת מתחנת המעבר וזאת כחלק אינהרנטי מהוכחת היסודות של העבירה וההגדרה של תחנת מעבר.

דין והכרעה:

הפן הנורמאטיבי -

5. סעיף 149 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") קובע רשימת טענות מקדמיות במקרה דנן הטענות הרלבנטיות שנטענו על ידי הנאשמים הן אלה שבסעיפים קטנים: 5, 6 ו-10.

149. לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות, ובהן -

(1) חוסר סמכות מקומית;

(2) חוסר סמכות ענינית;

(3) פגם או פסול בכתב האישום;

(4) העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה;

(5) זיכוי קודם או הרשעה קודמת בשל המעשה נושא כתב האישום;

(6) משפט פלילי אחר תלוי ועומד נגד הנאשם בשל המעשה נושא כתב האישום;

(7) חסינות;

(8) התיישנות;

(9) חנינה;

(10) הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

6. ב"כ הנאשמים טען לקיומו של סיכון כפול. (מפנה לפרוטוקול הדיון 3/7/25).

טענת סיכון כפול המכונה **Double jeopardy** נקבעה בבתי המשפט באנגליה ובתיקון לחוקת ארה"ב והתכלית שעומדת בבסיסה היא מניעה מהמדינה לבצע ניסיונות חוזרים ונשנים להרשעת

אדם על בסיס אותה תשתית עובדתית וראייתית. בע"פ 2910/94 ארנסט יפת נ' מדינת ישראל פד"י נ(2) 353, 375 התייחס בית המשפט העליון להכרת הפסיקה בישראל בטענה זו להבדיל מטענת "כבר זוכיתי כבר הורשעתי". וראה:

"הפסיקה בישראל אמנם מכירה בקיומה של טענת "הסיכון הכפול" לצד הטענה של "כבר נשפטתי" ובנוסף לה, הגם שמדובר בשתי טענות שונות, ובמצבים שונים: ההגנה "כבר הורשעתי" או "כבר זוכיתי" נסמכת על

מעשה בית דין, היינו על פסק דין מרשיע או מזכה, ואילו משמעותה של טענת ה"סיכון הכפול", לעומת זאת, היא שהנאשם עמד בעבר בסכנת הרשעה בשל אותו מעשה, אך הדיון בעניינו לא הוכרע מסיבה זו או אחרת (ע"פ 72/60 היועץ המשפטי נ' ג'ועיה ואח' [27]). אימתי יאמר על אדם שהוא הועמד בסיכון של הרשעה? כבר בבג"צ 20/50 שורץ נ' נשיאות ביה"ד הצבאי העליון ואח' [28] קבע השופט חשין, כי סיכון להרשעה נוצר

כל אימת שהועמד אדם לדין על פני כתב אשמה כשר ולפני בית משפט מוסמך (ראה גם: ע"פ 250/77 מדינת ישראל נ' קרישינסקי [29]; דנ"פ 532/93 מנינג נ' היועץ המשפטי לממשלה [30]). "

7. במקרה דנן, לא הוגש הליך קודם שנסגר או לא הוכרע מסיבה כלשהי אלא, טענת הסיכון הכפול אליה מכוון ב"כ הנאשמים נובעת מניה וביה מכתב האישום בהליך הנוסף שהוגש בענינם של הנאשמים בבית המשפט ברמלה ושעודנו תלוי ועומד, קרי, טענה לפי סעיף 149(6) לחסד"פ.

8. התכלית העומדת ביסוד סעיף 149(6) לחסד"פ היא למנוע קיומם של הליכים פליליים מקבילים כנגד אותו נאשם, בשל מסכת עובדתית זהה ובגין אותן עבירות. לצורך הוכחת טענה כאמור, יש להציג זהות של היסודות העובדתיים הנטענים כנגד הנאשם בכל אחד מכתבי האישום- כלומר, שמדובר באותו "מעשה". (ראו ע"פ 244/73 אורי רבר נ' מדינת ישראל, פד"י כח (1) 798, 804 (פורסם בנבו החלטה מיום 20.3.74). לחילופין, להוכיח זהות העבירות קרי, שהעבירות המיוחסות לו בשל אותו מעשה זהות.

9. בע"פ 132/57 בנימין נכט נ' היועץ המשפטי- פד"י י"א, 1544 קבע השופט לנדוי (כתוארו אז) נוסחה אלגבראית בהתייחסו למינוח "מעשה":

"שבדרך כלל שני מעשים הם זהים לצורך הסעיף, 21גם כשלשניהם יסודות עובדתיים חופפים, אך לאחד מהם יש גם יסוד או יסודות עובדתיים נוספים. בלשון אלגבראית: כשעבירה אחת מכילה יסודות א', יכולה העבירה השניה להכיל יסודות א' + ב', וגם לזה ייקרא זהות המעשים. אולם כאשר בעבירה הראשונה קיימים יסודות א' + ב', ובשניה יסודות א' + ג', זאת איננה זהות המעשים, כמשמעותו בסעיף

21. (ראו שם, עמ' 1551). [ההדגשה אינה במקור - מ.ע.כ].

ומהתם להכא

10. בהתאמה, עלינו לבדוק מהם היסודות העובדתיים של כל אחת מהעבירות הנ"ל ולהשוותם, כדי למצוא אם הם זהים או אם אחת מהן כלולה בתוך האחרת באופן היוצר זהות מעשים או זהות עבירות על אותו מעשה.

ביחס לכתב האישום המתנהל בבית המשפט ברמלה - המעשים המיוחסים לכאורה לנאשמים 1, 3, 4 ו- 5 (הם הנאשמים 4-7 בכתב האישום הנוכחי): איסוף והובלת פסולת לאתר פסולת בלתי חוקי וניהול תחנת מעבר ללא היתר וללא רישיון. בשל כך יוחסו לנאשמים עבירות כדלקמן:

· הפעלת עסק טעון רישוי ללא רישיון עסק.

· איסור לכלוך והשלכת פסולת בניין ברשות הרבים

· פינוי פסולת לאתר שלא נקבע לכך.

· אי נקיטת אמצעים הגורמים לזיהום אויר וריח בלתי סביר, איסור השלכת פסולת במקום שלא נקבע לכך וללא התקנת גידור, שער כניסה ושילוט.

· הפעלת תחנת מעבר ללא תשתיות.

בכתב האישום הנוכחי מיוחסים לנאשמים לכאורה מעשים של פיזור הפסולת מתחנת המעבר לאתרי פסולת בלתי חוקיים. בשל כך יוחסו לנאשמים עבירה של פינוי פסולת לאתר שלא נקבע לכך.

על פניו, מצביע ב"כ הנאשמים על עבירה זהה: פינוי פסולת לאתר שלא נקבע לכך וטוען לכפילות אישום ואולם, אין הדבר כך.

מדובר במעשים שונים כשיסוד עובדתי מסוים חופף ביחס לשני האישומים. היסוד העובדתי החופף הוא הוצאת הפסולת מתחנת המעבר.

בעוד שבאישום בהליך הנוסף, הוצאת הפסולת מתחנת המעבר נדרשת כיסוד מיסודות הוכחת העבירה של ניהול תחנת מעבר בלתי חוקית (בצירוף יסודות נוספים כגון: הכנסת פסולת, אין היתר או רישוי לאתר ועוד) הרי שאותו יסוד, הוצאת הפסולת נדרש כיסוד מיסודות הוכחת העבירה של סילוק הפסולת לאתרים בלתי חוקיים (בצירוף יסודות נוספים: סילוק הפסולת לאתר לא מורשה). מדובר באישומים שונים.

האישום בדבר פינוי פסולת לאתר בלתי מורשה בהליך המתנהל בבית המשפט ברמלה מתייחס לאיסוף והובלה של פסולת (כמתואר באופן מפורט בסעיף 16 לכתב האישום: גבבה, מגבונים, פסולת אחרת שפונתה בעשרות מכולות ממתקני טיהור שפכים וקולחין), לתחנת

מעבר בלתי חוקית במיקום הסמוך לצומת בתיה (כמפורט בסעיף 5 לכתב האישום).

האישום בדבר פינוי פסולת לאתר בלתי מורשה בהליך הנוכחי מתייחס לפינוי הפסולת מתחנת המעבר במיקום הסמוך לצומת בתיה לאתרים בלתי מורשים אחרים.

11. על מנת להמחיש את האבחנה בין שני המעשים הנפרדים נניח רק לצורך הדיון התיאורטי כי הנאשמים היו מפנים את הפסולת מתחנת המעבר הבלתי חוקית אל אתרים מורשים הרי שכתב האישום הנוכחי לא היה בא לעולם והיה נותר על כנו כתב האישום בהליך הנוסף בבית המשפט ברמלה שעניינו הקמה וניהול של תחנת המעבר הבלתי חוקית ופינוי הפסולת אל תחנת המעבר הבלתי חוקית. בהינתן שתחנת המעבר היא בלתי מורשית אזי היא מקימה עבירה של פינוי פסולת לאתר בלתי מורשה.

באופן הפוך, ניתן לומר שאם בהליך בבית המשפט ברמלה יוכח כי לא היה מדובר בתחנת מעבר בלתי חוקית והיה לנאשמים היתר ורישיון הרי שהעבירה של פינוי פסולת לאתר בלתי מורשה בכתב האישום **דשם** אין לה בסיס ואולם, לא יהיה בכך כדי להשליך על כתב האישום דנן אשר מציין כי הנאשמים פינו פסולת לאתרים אחרים בלתי מורשים.

12. בא כח הנאשמים טען כי לא ניתן לקבל את האבחנה שבין השינוע של הפסולת מתחנת המעבר לבין שינוע הפסולת אל תחנת המעבר בשל כך שמדובר באותה פסולת ובאותה תחנת מעבר. אין בידי לקבל את הטענה. העובדה כי מדובר באותה תחנה ובאותה פסולת איננה שוללת א- פרירית את האפשרות של ביצוע עבירות נוספות באותם מרכיבים. כך למשל, אדם אוחד אקדח ללא רישיון כדי ונושא אותו ממקום א' למקום ב' - מדובר בעבירה של החזקה ונשיאה של נשק. אם אותו אדם לקח את אותו אקדח ביום למחרת ונשא אותו מנקודה ב' לנקודה ג' יש כאן עבירה נוספת ונפרדת של נשיאה והובלה של נשק שלא כדין. גם כאן, מדובר באותו נאשם, באותה פעולה, אותו אקדח, באותו מקום אליו הביא את הנשק בתחילה וממנו הוציא את הנשק בהמשך.

13. ב"כ הנאשמים טען טענה נוספת ולפיה הגדרת תחנת מעבר ע"פ החוק מחייבת מניה וביה התייחסות לפינוי וסילוק הפסולת מהאתר החוצה ולא רק קליטת הפסולת. שאחרת, אין המדובר בתחנת מעבר אלא באתר לסילוק פסולת. בהינתן האמור, טען כי כתב האישום בהליך בבית המשפט ברמלה מחייב התייחסות גם לפינוי הפסולת מתחנת המעבר ולא רק לקליטתה וזאת בניגוד לטענת המאשימה כאמור. אין בידי לקבל את הטענה.

פינוי וסילוק הפסולת מתחנת המעבר הוא חלק מהוכחת הגדרה של תחנת מעבר ובכך עוסק ההליך הנוסף המתנהל בבית המשפט ברמלה. על המאשימה מוטל הנטל להוכיח שהפסולת הוצאה וסולקה מהאתר (לא נשארה בו) כדי להוציא את ידי חובתה בהוכחת הגדרת תחנת מעבר וזאת **ללא קשר לשאלה להיכן סולקה הפסולת**.

הפעולה הנוספת של סילוק הפסולת מתחנת המעבר לאתרים נוספים הבלתי מורשים היא הפעולה מושא כתב האישום דנן והיא **עוסקת בשאלה להיכן סולקה הפסולת.**

14. בא כח הנאשמים העלה ובצדק טענה אשר למעשה בית המשפט גם הציף והיא שאלת הצורך בהפרדת כתבי האישום שעה שמדובר באותם נאשמים ובאותה חקירה. התשובה של ב"כ המאשימה הפנתה ליעילות הדיונית ולצורך בהימנעות מהגשת כתבי אישום המכילים ריבוי של נאשמים. נראה כי מדובר במעשה מחושב מראש ולא במעשה שאין יד ימין יודעת מיד שמאל. יובהר כי במקרה זה התביעה המנהלת את ההליך דכאן היא אותה תביעה המנהלת את ההליך הנוסף בבית המשפט ברמלה (גם פרסונאלית) ומודעת לחלוקה שבוצעה וזאת על מנת לאפשר יעול הליכים ביחס לנאשמים הנוספים והאישומים הרלבנטיים לכאורה לכל אחד מהם בכתבי האישום.

15. ביחס לטענות בא כח הנאשמים לכפילות עדי תביעה ולזהות חומרי החקירה אין בהן, כשלעצמן, להוות בסיס לטענת כפל אישומים שכן, מדובר במעשה **שונה** אשר מוכח באמצעות אותם עדים.

על אותו משקל, כאשר מדובר במעשה שונה אין בטענה כי תיק החקירה שנמסר בהליך א' הוא אותו תיק חקירה בהליך ב' ולא כלום.

ככלל, תיק חקירה מתייחס לכתב אישום אחד. ואולם, יש מקרים לא מעטים שבהם אותו תיק חקירה משמש להגשת מספר כתבי אישום אם ביחס לנאשמים שונים (עקב פיצול ההליכים, לדוגמא, בסיטואציה שבה נאשם אחד הוא עד תביעה כנגד נאשם אחר, אזי יוגשו שני כתבי אישום נפרדים ואותו תיק חקירה ישמש בשני ההליכים). ואם ביחס לאותו נאשם במסגרת פיצול שעיקרו פיצול דיוני, כשהמטרה היא לנהל באופן ענייני את הדיונים ולא לגרור סיטואציה ובה מוגש כתב אישום אחד ביחס לרשימה ארוכה של נאשמים שחלק מהאישומים רלבנטיים לנאשמים אלה וחלק מהאישומים רלבנטיים לנאשמים אחרים. הסרבול שנוצר מניהול הליך מרובה נאשמים הוא ידוע לכל ונדמה כי אין צורך להרחיב אודותיו. לא תמיד יתאפשר הפיצול אבל כשהוא אפשרי לעיתים יש בצדו ערך פרובטיבי משמעותי.

16. ב"כ הנאשמים הפנה בטיעוניו, בין היתר לת.פ (ירושלים) 53557-01-13 מ"י נ' איל בכר (21/1/15 פורסם בנבו) ושם קבע בית המשפט כי על "**אף השוני בסעיפי החוק אין שוני באישומים ובמעשים עצמם. הרכיבים העובדתיים בשני כתבי האישום, הם אותם רכיבים, אחד לאחד.**"

זה לא המקרה דנן. כפי שבואר בהרחבה לעיל המעשים העובדתיים הם שונים.

17. ביחס לעתירה החלופית לביטול כתב האישום בשל טענת הגנה מן הצדק - נראה שהדברים שלובים זה בזה. משקבעתי לעיל כי המעשים המיוחסים לנאשמים 4-7 שונים במסכת העובדתית הרי שכתב האישום אינו עומד בסתירה לעקרונות הצדק וגם דינה של

טענה זו להידחות.

18. באשר לעתירה נוספת של ב"כ הנאשמים בדבר תיקון כתב האישום כך ש"יצוין מפורשות אילו מעשים יכללו רק בכתב האישום פה ולא בכתב האישום ברמלה" (מפנה לפרוטוקול הדיון מיום 3/7/25 עמ' 14 ש' 28-30), גם עתירה זו איננה רלבנטית והיא מתייתרת משקבעתי כי אין המדובר בחפיפה בין המעשים העובדתיים המיוחסים לנאשמים בשני כתבי האישום.

19. ביחס לעתירה נוספת של ב"כ הנאשמים ולפיה ככל שבית המשפט ידחה את הטענה למחיקת כתב האישום, שהמאשימה תודיע איזו פסולת פונתה מתחנת המעבר בכל אחד מ-189 האירועים (ראה עמ' 18 ש' 1 בפרוט' הדיון מיום 21/10/25), נראה כי סוגיה זו מתייחסת למסד הראייתי והעובדתי אל מול יסודות העבירה מושא כתב האישום. סוגיה זו כמו גם סוגיות נוספות, המסגרת המתאימה לבירורן הוא הליך שמיעת הראיות.

סוף דבר,

הבקשה למחיקת כתב האישום נדחית.

ניתנה היום, י"ג חשוון תשפ"ו, 04 נובמבר 2025, בהעדר הצדדים.